

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **PARTR spol. s r. o.,** se sídlem Všemina 234, Slušovice, zastoupeného JUDr. Pavlem Dvorským, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 588, Zlín, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 5. 2009, čj. 49/73465/2008-491, čj. 49/19191/2009-491, čj. 49/19192/2009-491, čj. 49/19193/2009-491, čj. 49/19194/2009-491, čj. 49/19195/2009-491, čj. 49/19196/2009-491, čj. 49/19197/2009-491, čj. 49/19198/2009-491, čj. 49/19199/2009-491, čj. 49/19200/2009-491, čj. 49/19201/2009-491, čj. 49/19202/2009-491 a čj. 49/19203/2009-491, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2010, čj. 11 Ca 199/2009 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutími ze dne 7. 5. 2009, čj. 49/73465/2008-491, čj. 49/19191/2009-491, čj. 49/19192/2009-491, čj. 49/19193/2009-491, čj. 49/19194/2009-491, čj. 49/19195/2009-491, čj. 49/19196/2009-491, čj. 49/19197/2009-491, čj. 49/19198/2009-491, čj. 49/19199/2009-491, čj. 49/19200/2009-491, čj. 49/19201/2009-491, čj. 49/19202/2009-491 a čj. 49/19203/2009-491, žalovaný podle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nepovolil přezkum rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 15. 5. 2006, čj. 7536/06/FŘ 130, čj. 7537/06/FŘ 130, čj. 7538/06/FŘ 130, čj. 7539/06/FŘ 130, čj. 7540/06/FŘ 130, čj. 7541/06/FŘ 130, čj. 7542/06/FŘ 130, čj. 7543/06/FŘ 130, čj. 7544/06/FŘ 130, čj.

7545/06/FŘ 130, čj. 7547/06/FŘ 130, čj. 7548/06/FŘ 130, čj. 7549/06/FŘ 130 a čj. 7550/06/FŘ 130, jimiž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 7. 4. 2005 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2003 – listopad 2004.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 14. 1. 2010, čj. 11 Ca 199/2009 - 28, odmítl.

Rozhodnutí žalovaného vydaná podle § 55b daňového řádu nejsou dle městského soudu rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1, 2 s. ř. s. Přestože jsou formálně označena jako rozhodnutí, nejde o úkony, jimiž by žalovaný založil, měnil či rušil popř. závazně určil práva nebo povinnosti žalobce. Formalizovaný způsob odložení nedůvodného podnětu nic nemění na charakteru řízení podle § 55b daňového řádu. Ten plyne ze zákona. Jde o mimořádný procesní prostředek dozorčího práva, nikoliv opravný prostředek, jehož pojmovým znakem by bylo založení právního nároku žadatele na věcné projednání. Rozhodnutí žalovaného nezasáhla do subjektivních hmotných práv a povinností žalobce. Žalovaný rozhodnutími vyjádřil, že se věcí dále zabývat nebude. Tato rozhodnutí jsou proto podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučena ze soudního přezkumu a městský soud odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Současně uvedl, že neshledal důvody, aby se odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou odkázal. Zdůraznil také, že žalobci nic nebránilo v tom, aby se soudního přezkumu domáhal již ve vztahu k původním rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že se neztotožňuje s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které správní soudy odmítají žaloby proti rozhodnutím podle § 55b daňového řádu. V tomto směru citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Afs 149/2008 - 83, ze dne 22. 1. 2009, čj. 9 Afs 115/2008 - 34, a ze dne 26. 3. 2009, čj. 9 Afs 78/2008 - 109, www.nssoud.cz. Domníval se, že byl žalobou napadenými rozhodnutími hrubě zkrácen na svých právech. Nebylo mu totiž umožněno využít zákonné možnosti nápravy nezákonného rozhodnutí prostřednictvím mimořádného opravného prostředku podle § 55b daňového řádu. Správce daně přitom nezákonně vydal rozhodnutí, jež měla za následek stanovení daně v nesprávné výši. Stěžovatel tak byl zkrácen na svých základních právech a svobodách plynoucích z článku 4, článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky a článku 2 odst. 2, článku 4 odst. 1, článku 11 odst. 5, článku 36 odst. 2 a článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Ustálená judikatura dává správci daně možnost svévolného rozhodování v jednotlivých kauzách. Stěžovatel se neztotožnil s tím, že by přezkum rozhodnutí o nepovolení přezkumu daňových rozhodnutí nahrazoval řádné přezkoumání původního rozhodnutí soudem. Stěžovatel byl přesvědčen, že se držel obecně uznávané zásady *vigilantibus iura* i zásady postupu s péčí řádného hospodáře.

Vylučováním rozhodnutí, vydaných podle § 55b daňového řádu, ze soudního přezkumu s odkazem na § 70 písm. a) s. ř. s. dochází dle stěžovatele k zúžení ústavního práva na soudní ochranu. V tomto směru stěžovatel obsáhle citoval závěry Nejvyššího správního soudu z usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS. Tvrdil, že restriktivním pojetím § 70 písm. a) s. ř. s. správní soudy zcela ignorují *„původní očekávání současného zákonodárce, vyjádřené v důvodové zprávě“* k vládnímu návrhu soudnímu řádu správnímu.

Dále stěžovatel namítl, že se v žalobě dovolal § 65 odst. 2 s. ř. s. tvrdil-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí, neboť nepovolením přezkumu došlo ze strany žalovaného ke zneužití jeho správního uvážení. Na podporu svých závěrů argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54, www.nssoud.cz. Uvedl, že se městský soud s těmito námitkami v napadeném usnesení nevypořádal, neboť žalobní legitimaci dle § 65 odst. 2 s. ř. s. neshledal důvodnou.

Podle stěžovatele je přezkoumání daňových rozhodnutí vydaných dle § 55b daňového řádu mimořádným opravným prostředkem Ten slouží tomu, aby v mimořádných situacích mohlo dojít k nápravě nezákonného stavu zapříčiněného správcem daně nebo daňovým subjektem. Pokud daňový řád takové ustavení obsahuje, musí být využitelné v praxi.

Konečně stěžovatel poukázal na to, že v žalobě s odkazem na § 32 odst. 3, § 55b odst. 5 větu třetí a § 32 odst. 11 daňového řádu namítl nedostatek odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí proto měla být podle § 32 odst. 7 daňového řádu neplatná. Městský soud se s těmito námitkami nevypořádal.

IV.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ke stížní námitce, v níž se stěžovatel dovolává § 65 odst. 2 s. ř. s., odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS. Zdůraznil, že stěžovatel nebyl zkrácen na svém právu domoci se přezkoumání původních rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, neboť proti nim bylo možno podat žalobu podle § 65 s. ř. s. Stěžovatel tohoto práva vědomě nevyužil. Ve zbytku žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Pro závěr o důvodnosti kasační stížnosti je rozhodné posouzení přípustnosti žaloby proti rozhodnutí, jímž nebylo podle § 55b daňového řádu povoleno přezkoumání rozhodnutí správce daně. Nejvyšší správní soud tuto otázku opakovaně řešil, na což ostatně upozornil sám stěžovatel. Ustálená judikatura (srov. např. usnesení Nejvyššího

správního soudu ze dne 29. 4. 2003, čj. 6 A 153/2002 - 18, č. 14/2003 Sb. NSS, rozsudek ze dne 19. 12. 2006, čj. 1 Afs 56/2004 - 114, č. 1113/2007 Sb. NSS, či z novější doby např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 Afs 93/2007 - 56, ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Afs 149/2008 - 83, ze dne 22. 1. 2009, čj. 9 Afs 115/2008 - 34, a ze dne 26. 3. 2009, čj. 9 Afs 78/2008 - 109, www.nssoud.cz), která má předobraz ve starší judikatuře Vrchního soudu v Praze (srov. usnesení ze dne 31. 7. 1995, čj. 6 A 30/95 - 9, SP č. 150), byla opakovaně podrobena i testu ústavnosti (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 4. 1997, sp. zn. IV. ÚS 242/96, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2001, sp. zn. III. ÚS 259/2000, z novější doby např. usnesení ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. I. ÚS 2885/08, http://nalus.usoud.cz).

Nejvyšší správní soud neshledal v nyní posuzované věci důvod, aby se odchýlil od dosavadní judikatury. Ostatně, stěžovatel pro tvrzení o porušení svých práv nepřinesl argumenty, které by Nejvyšší správní soud již dříve neřešil a nevypořádal.

Nejvyšší správní soud proto pro stručnost odkazuje na judikaturu zmíněnou v předchozí části odůvodnění. Ta stojí na jednoznačném závěru, že výrok o zamítnutí žádosti o povolení přezkumu nemůže svojí podstatou vůbec zasáhnout subjektivní práva daňového subjektu ve smyslu § 65 odst. 1, 2 s. ř. s. Formalizovaný způsob odložení nedůvodné žádosti na tomto závěru ničeho nemění. Daňová povinnost žadatele o povolení přezkumu je pravomocně stanovena rozhodnutím správce daně. Skutečnost, že nadřízený správce daně nepovolí mimořádný přezkum tohoto rozhodnutí, nic nemění na původním rozhodnutí. Jinými slovy, nepovolením přezkumu se nezakládají, nemění, neruší, ani závazně neurčují práva či povinnosti daňového subjektu. Městský soud proto zcela správně rozhodl o odmítnutí žaloby s odkazem na § 70 písm. a) s. ř. s.

Namítl-li stěžovatel, že je přezkoumání daňových rozhodnutí podle § 55b daňového řádu mimořádným opravným prostředkem a pokud daňový řád takové ustavení obsahuje, musí být využitelné v praxi, Nejvyšší správní soud zcela odkazuje na svou argumentaci obsaženou v již zmíněném rozsudku č. 1113/2007 Sb. NSS.

Brojil-li stěžovatel proti tomu, že se městský soud nevypořádal s některými jeho žalobními námitkami, nelze než pro úplnost konstatovat, že městský soud dospěl ke správnému závěru o odmítnutí žaloby pro nedostatek podmínek řízení. Proto také nemusel přistoupit k věcnému vypořádání žalobních námitek. K námitkám směřujícím k aplikaci § 65 odst. 2 s. ř. s. lze proto již jen odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení podle obsahu spisů nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu